

Piotr Włodzimierz GAWRON

DZIAŁALNOŚĆ PROFESORA ZYGMUNTA ZAHORSKIEGO NA POLITECHNICIE ŚLĄSKIEJ

W 1969 roku, wychodząc naprzeciw potrzebom nowoczesnej gospodarki, utworzono na Politechnice Śląskiej Wydział Matematyczno-Fizyczny. Jednym z problemów świeżo powstałego wydziału był niedobór samodzielnych pracowników naukowych w Katedrze Matematyki Stosowanej, niezbędnych dla rozwoju kadry naukowo-dydaktycznej oraz kształcenia studentów. Z pomocą przyszedł profesor Zygmunt Zahorski, który po przeniesieniu na własną prośbę z Uniwersytetu Łódzkiego objął 1 października 1970 roku kierownictwo Katedry Matematyki Stosowanej. Wraz z profesorem pracę na Politechnice Śląskiej, podjęła jego żona doc. dr hab. Janina Śladkowska-Zahorska, specjalistka z zakresu teorii funkcji analitycznych.

Wkrótce po przyjeździe Profesora rozpoczęło pod jego kierunkiem działalność seminarium z Analizy Matematycznej, specjalizujące się głównie w teorii funkcji rzeczywistych.

W 1971 roku, z chwilą utworzenia Instytutu Matematyki Politechniki Śląskiej, prof. Z. Zahorski został Zastępcą Dyrektora Instytutu do spraw naukowych. Funkcję tę pełnił do 1976 roku.

W latach 1970-76 oraz 1978-80 był kierownikiem Zespołu Analizy Matematycznej. Za swoją działalność Profesor otrzymywał nagrody Rektora.

Zygmunt Zahorski przyjechał do Gliwic otoczony legendą ogromnego erudyty, autora wybitnych twierdzeń i znakomych przykładów. Trzeba zaznaczyć, że poza krótkim epizodem działalności Andrzeja Mostowskiego, do tej pory na Politechnice Śląskiej nie pracował matematyk tak wysokiej klasy. Jego charakterystyczna postać, niekonwencjonalna osobowość są przedmiotem niezliczonych anegdot i opowieści wśród pracowników i studentów Wydziału.

Wspaniałe, pełne dygresji, wykłady Profesora były świetną szkołą, intelektualną przygodą dla początkujących matematyków. Na wykładach Profesor nie trzymał się sztywno ram programu, pokazywał matematykę in statu nascendi, wspominał o historii problemu i drogach wiodących do rozwiązania. Trochę o zrozumiałość zagadnienia, przedstawienie go na tle całości matematyki - to charakterystyczne cechy jego wykładów.

Profesor jest silnie związany ze studenckim ruchem naukowym. Czynnice uczestniczył w sesjach i spotkaniach Studenckiego Koła Naukowego Matematyków. Żywo interesuje się studentami indywidualnymi, którzy często u niego studiowali ponadprogramowe przedmioty. Dziesięciu studentów Wydziału

pisało u niego prace magisterskie (I. Buszman, M. Korczowska, E. Madyńska, B. Banaś, K. Dragon, H. Poliszak, M. Prochnal, H. Żarów, J. Bartkowiak, W. Nowakowski).

Profesor jest promotorem dwu rozpraw doktorskich pracowników Politechniki Śląskiej, pracy L. Meresa "O punktach osobliwych Pringsheima - Du Bois Reymonda funkcji dwu zmiennych" i pracy J. Timmlera "Uzbieźnienia szeregów wektorowych w przestrzeniach R^n mnożnikami $+1$ lub -1 ". Wielokrotnie recenzował prace doktorskie i habilitacyjne. Brał udział w konferencjach naukowych, w tym w konferencji z funkcji rzeczywistych w Palermo (1976). Reprezentował Politechnikę Śląską na Międzynarodowych Kongresach Matematyków w Helsinkach (1978) i w Warszawie (1983).

Z. Zahorski aktywnie uczestniczy w działalności Polskiego Towarzystwa Matematycznego. W 1975 roku został wybrany członkiem Zarządu Głównego PTM.

Profesor zajmuje się również popularyzacją matematyki. Wygłaszał odczyty, m.in. dla uczniów szkół średnich. W czasie pobytu w szpitalu 1975 r. napisał artykuł o matematyce, drukowany w tygodniku "Przekrój". Brał udział w programie telewizyjnym "Fakty, opinie, hipotezy".

Można tylko żałować, że w ostatnich latach ciężka choroba ograniczyła aktywność Profesora. Nie umniejsza to jednak w niczym jego znaczenia dla rozwoju Wydziału Matematyczno-Fizycznego Politechniki Śląskiej.